

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Благоевград, 25.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и осми
февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надя Узунова

Членове: Вера Коева
Гюлфие Яхова

при участието на секретаря Анастасия Фотева
като разгледа докладваното от Гюлфие Яхова Въззивно гражданско дело №
20231200500068 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от А. С. К.,
чрез адв. М. К., против Решение № 230 от 20.10.2022 г., постановено по гр.д.
№ 244/2022 г. по описа на Районен съд -Гоце Делчев. Твърди се, че
обжалваният акт е незаконосъобразен, неправилен, необоснован, постановен
в противоречие с материалния закон, при нарушаване на
съдопроизводствените правила. По делото липсвали доказателства, че именно
лицето Е. Д. е получило лизинговия автомобил. Ответникът не е
упълномощавал друго лице да получава лизинговата вещ, като в тази насока
липсва писмено пълномощно. Ответникът спрял да плаща, тъй като не
ползвал лизинговата вещ. Налице е неизпълнение на договора, но от страна на
лизингодателя, поради това че вещта не е получена лично от
лизингополучателя.

На следващо място се сочи, че изявлението на ищеца за разваляне на
договора не е достигнало до ответника. Ето защо следва да се приеме, че
договорът е прекратен с настъпване на крайния падеж.

На трето място се сочи, че съдът неправилно не е възприел
възраженията на ответника, че договорът съдържа редица неравноправни
клаузи, поради което са нищожни, за наличието на които и съдът следва да
следи служебно. Твърди се, че претенциите за заплащане на данъци и
застрахователни вноски са неоснователни, като за част от тях липсвали
доказателства да са заплатени.

Прави се искане за отмяна на решението, в частта с която исковете са уважени и вместо това да се постанови друго, с което уважените претенции да се отхвърлят.

Претендират се разноски.

Въззиваемата страна „А.Ф.“ ЕООД /предишно наименование „М.Б.“ ЕООД/, в писмения си отговор сочи, че атакуваното решение е правилно и законосъобразно. Соци се, че за получаването на лизинговия автомобил не е било необходимо да е налице писмено упълномощаване, отделно от това ищецът сам е посочил, че автомобилът е предаден на Д., от когото впоследствие го търсел. Освен това ответникът е започнал да изпълнява задълженията си по договора, заплащайки лизинговите вноски. Т.е потвърдил е действията на третото лице. Не са налице неравноправни казуси, като се сочи, че в тази насока жалбоподателят релевира банкетни възражения.

На следващо място се сочи, че по делото има категорични доказателства за това, че уведомлението за прекратяване на договора е достигнало до адресата си чрез залепване на уведомление по реда на чл. 47 ГПК.

Прави се искане за потвърждаване на съдебния акт, претендират се разноски.

Съобразно правомощията си на въззивна инстанция, определени в чл. 269 ГПК, при извършената служебна проверка се констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, а по същество *правилно, поради следните съображения:*

Пред районния съд са ангажирани писмени доказателства, дадени са обяснения по реда на чл. 176 ГПК от ответника, назначена е ССЧЕ, от които се установява следната фактическа обстановка:

По делото е представен договор за финансов лизинг № AG0001718/08.03.2018г., сключен между „М.Б.“ ЕООД, в качеството на лизингодател, и А. С. К., в качеството на лизингополучател, по силата на който първият е предоставил на втория автомобил на лизинг – лек автомобил Ауди А3, с идентификационен номер на МПС /VIN/ - WAUZZZ8P24A124092. Срокът на договора е 60 месеца, като главницата е 4675 лв., а възнаградителната лихва е 6109,92 лв. Представен е погасителен план, видно от който падежът на първата лизингова вноска е на 05.04.2018г., а на последната 05.03.2023г. Представени са и общи условия /ОУ/ към договора за лизинг. По делото не е спорно, че договорът, погасителният план и общите условия са подписани от ответника К.. Представен е приемо - предавателен протокол от дата 14.03.2018г., видно от който лизинговият автомобил е предоставен от лизингодателя на лизингополучателя. Установи се, че протоколът не носи подписа на ответника и автомобилът не е предаден лично на него.

В о.с.з пред районния съд в обясненията си по реда на чл. 176 ГПК ответникът посочва, че лично не е получавал автомобила и не е посочвал друго лице, което да го получи. Автомобилът е паркиран от Е. Д., който му казал, че го е взел, за да могат да пътуват, когато им се налага. Към средата на месец юли 2022г. ответникът не е знаел за автомобила, ключът за него е

оставен в пощенската му кутия и паркиран в близост до квартирата му. Впоследствие предал автомобила на лизинговата компания. Твърди, че е подписал договор за лизинг, но впоследствие. Тогава бил наясно, че автомобилът е получен от Д.. Плащал вноските по лизинга, но след това спрял, тъй като не ползвал вещта. Търсил е колата от Д., но той не я е предоставил, а постоянно я криел. Не е подавал жалби срещу Д., тъй като нямало смисъл.

В писмо от ищеца се признава, че автомобилът не е предаден лично на лизингополучателя, а на лице посочено от него – Д.. За това не било необходимо пълномощно в писмена форма.

До лизингополучателя е изпратено уведомление от лизингодателя, с което първият е уведомен, че не е изпълнил задълженията си по договора за заплащане на лизингови вноски, посочени са дължимите суми, срок за изпълнението им, като е посочено също така, че при неизпълнение договорът ще се счита прекратен. Уведомлението е връчено чрез залепване на уведомление по реда на чл. 47 ГПК от страна на ЧСИ, тъй като адресатът не е намиран на посочения в договора адрес, съвпадащ с постоянния и настоящия му такъв. Поради констатирано неизпълнение на задълженията по договора за лизинг - невръщане на лизинговия автомобил, е сезирана РП Гоце Делчев.

По делото е представен приемо - предавателен протокол, видно от който лизинговият автомобил е върнат от ответника на 05.03.2022г. на лизинговата компания.

Назначена е ССЧЕ, по която вещото лице сочи, че от сключване на експертизата до дата на изготвяне на заключението са постъпили общо пет плащания, като последното плащане е на 06.08.2018г. За периода 05.08.2018г. - 19.11.2020г., т.е. от вноски № 5 - № 32 и част от вноски № 33 се дължат следните суми – главница в размер на 1343,47 лв.; възнаградителна лихва в размер на 3776,25 лв.; неустойка за забава в размер на 114,74 лв. и неустойка за прекратяване по вина на лизингополучателя в размер на 539,76 лв. Вещото лице сочи, че от страна на лизингодателя са заплатени застрахователни премии за лизинговия автомобил в размер на 825,11 лв., които не са погасени от страна на лизингополучателя. На следващо място вещото лице посочва, че ищецът е заплатил разноски за данъчни задължения в размер на 448,09 лв. за МПС, които не са погасени от задълженото лице.

Първоинстанционният съд е сезиран с кумулативно обективно съединени искове с правно основание чл. 342 и сл. ТЗ, чл. 92 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД. Претендират се следните суми на следните основания: главница в размер на 1345,47 лв., представляваща неплатени лизингови вноски за периода до датата на прекратяване на договора – 19.11.2020г.; договорна лихва в размер на 3776,25 лв. до датата на прекратяване на договора; неустойка за забавени плащания в размер на 211,90 лв. за периода от забавата до прекратяване на договора; неустойка за прекратяване по вина на лизингополучателя в размер на 539,76 лв.; разходи за данъчни задължения в размер на 448,09 лв.; разходи за застрахователни премии в размер на 852,11 лв. и неустойка за ползване на лизинговия актив без основание за периода следващ прекратяване на

договора до датата на връщане на лизинговата вещ в размер на 2698,80 лв. Районният съд е уважил исквете /иска за неустойка за забава е уважен частично за сумата 114,74 лв., съобразно изчисленията на вещото лице/.

Жалбоподателят във въззивната си жалба релевира възражения за това, че не дължи сумите по договора за лизинг, тъй като лизингополучателят не е изпълнил задължението си да му предаде лизинговата вещ, уведомлението за прекратяване на договора не е достигнало до адресата си, не са дължими сумите за застраховка и данъци, както и за неустойки, тъй като клаузите, регламентиращи същите са нищожни.

По делото е представен договор за лизинг, видно от който страните са обвързани по процесното правоотношение. По силата на същото лизингополучателят е следвало да заплаща лизинговите вноски на падежните дати. Ответникът не отрича, че е подписал договора, общите условия към него и погасителния план, не отрича че в началото е заплащал дължимите вноски, вкл. и първоначалната такава. Соченото се установява и от заключението на вещото лице. Обстоятелство, че автомобилът не е получен лично от лизингополучателя е ирелевантно и не освобождава същия от задълженията му за заплащане на лизинговите вноски. В обяснения по чл. 176 ГПК ответникът сочи, че автомобилът е получен от Д., с когото имали намерения да намерят работа по С.. Какви са били отношенията между Д. и К. е ирелевантно за настоящия спор. След като страна по лизинговия договор е именно ответникът същият отговаря за задълженията по него. Видно от заключението на вещото лице до датата на прекратяване на процесното правоотношение не са заплатени вноски от № 5 до № 32 и част от вноска № 33, за които дължимата главница е 1343,47 лв., а възнаградителна лихва е 3776,25 лв. За сочените суми предявените искове са основателни.

Дължими са и сумите заплатени от лизинговата компания за данъци и застрахователни премии. В т.8.1 от ОУ към лизинговия договор е посочено, че лизингополучателят се задължава да заплаща всички данъци и застрахователни премии. Съгласно т.8.7 и т.8.7.4. лизингополучателят следва да възстанови на лизингодателя заплатените от него данъци и такси. Според вещото лице заплатените данъци за МПС са в размер на 448,09 лв., а застрахователните премии по застраховка гражданска отговорност са в размер на 825,11 лв., за които няма данни да са възстановени от задълженото лице. Ето защо исквите претенции за двете суми също са основателни.

По исквете за присъждане на неустойки:

С исквата молба се претендират три вида неустойки – за забава, поради прекратяване на договора по вина на лизингополучателя и поради ползването на лизинговия актив без основание.

По делото се установи, че лизингополучателят не е изпълнил задълженията си за заплащане на лизинговите вноски на уговорените падежни дати. Поради неизпълнение лизингополучателят е упражнил правото си по т. 13.5 от ОУ да прекрати договорната връзка поради виновно неизпълнение на задълженията от длъжника. Представени са доказателства, че изправната страна е изпратила писмено уведомление за доброволно изпълнение, което е

връчено чрез залепване на уведомление, тъй като задълженото лице не е намирано на адреса, посочен в договора, съвпадащ с постоянния и настоящия му адрес. Със залепване на уведомлението по реда на чл. 47 ГПК от ЧСИ и изтичането на сроковете за получаване на книгата ответникът следва да се счита надлежно уведомен за това, че при неизпълнение договорната връзка ще бъде прекъсната. Поради това и възраженията в жалбата за това, че воляизявлението за прекратяване на договора не е достигнало до адресата си съдът намира за напълно неоснователно.

Видно от т. 15.1 от ОУ при забава на плащане на парично задължение от страна на лизингополучателя, лизингодателят има право на неустойка в размер на законната лихва върху неплатената в срок сума, за целия период на забава. По делото се установи, че лизингополучателят е изпълнил задълженията си по договора, заплащайки до четвърта лизингова вноска, която е платена със закъснение – на 06.08.2018г. /падежът е на 05.07.2018г./. Следователно от дата 06.07.2018г. длъжникът е в забава. При двустранните договори с периодично изпълнение, какъвто е договорът за лизинг, е възможно да се претендира неустойка за забава за онази част от сделката, чието действие се запазва, т.е. до 19.11.2020г., когато договорът е прекратен поради развалянето му. Лизингодателят претендира неустойка за забава за периода 08.08.2018г.-19.11.2020г. Съобразно заключението на вещото лице неустойката за забава за посочения период е в размер на 114,74 лв., за която сума предявеният иск е уважен от районния съд.

Втората неустойка е за неизпълнение, поради това, че двустранната връзка между страните е прекратена. Видно от т. 15.5 от ОУ страните са се споразумели при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, последният да дължи неустойка в размер на три лизингови вноски. Съобразно заключението на в.л. неустойка за неизпълнение е в размер на 539,76 лв., за която сума правилно искът е уважен от районния съд.

За дължимостта на посочените две неустойки – за забава и за разваляне на договора, следва да се имат предвид разясненията дадени в ТР № 7/2013г. на ОСГТК, постановено по т.д. № 7/2013г. по отношение на договорите с продължително и периодично изпълнение. В същото е посочено, че такива неустойки се дължат, след като са договорени между страните.

На последно място ищецът претендира неустойка в размер на 2698,80 лв., дължима поради ползване на лизинговата вещ без основание за периода 01.12.2020г. - 28.02.2022г., т.е. за периода след прекратяване на договора до датата, предхождаща връщането на автомобила. Неустойката е изчислена на база дължимите лизингови вноски за посочения период. Съдът намира, че и тази неустойка е дължима.

Не се споделят доводите, развити във въззивната жалба, за нищожност на клаузите за неустойки. Видно от ОУ страните са договорили съответния вид неустойки, които са дължими при неизпълнение на договорите. Лизингополучателят е бил наясно, че при неизпълнение на задълженията си по договора – неплащане на лизинговите вноски на падежа и невръщане на лизинговия автомобил, ще дължи съответните неустойки. С клаузите,

регламентиращи претенциите не се накърняват добрите нрави. Нищожна би била неустойка, при която договорът е прекратен, вещта е върната, но се претендира заплащане на останалите лизингови вноски под формата на неустойка до края на договора. Такава неустойка противоречи на добрите нрави и е нищожна. Настоящият случай обаче не е такъв. Налице е прекратяване на облигационната връзка между страните, но лизинговата вещ не е върната, въпреки опитите на лизингодателя в тази насока. Ответникът, подписвайки ОУ е бил наясно, че при невръщане на вещта дължи неустойка. Ето защо неустоечните клаузи съдът намира за действителни и обвързващи страните по тях.

С оглед на изложеното по-горе атакуваното решение на първата инстанция, с което са уважени осъдителните искове ще следва да се потвърди.

В полза на въззиваемия следва да се присъдят разноски в размер на 100 лв., представляващи възнаграждение за юрисконсулт.

Водим от изложеното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 230/20.10.2022 г., постановено по гр.д. № 244/2022 г. по описа на Районен съд - Гоце Делчев в обжалваната му част.

ОСЪЖДА А. С. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Гоце Делчев, обл. Благоевград да заплати на „А.Ф.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. С. (с предишно наименование „М.Б.“ ЕООД), сторените пред въззивната инстанция разноски в размер на 100 лв. (сто лева), представляващи възнаграждение за юрисконсулт.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____